

ledning til stærk Kritik; omvendt have vi nu for det jydsk Selskabs Vedkommende set en Optræden fra Statens Side, der maa siges at have haft Karakteren af Drilleri. Der er over for dette Selskab gjort Fortolkninger af Loven af 1897 gældende, som jeg maa anse for at være aldeles uholdbare og umulige. Jeg ser ikke rettere, end at der her er opstillet ganske ulovmedholdige Fordringer. Men jeg finder ingen Grund til at opholde mig yderligere herved; thi Spørgsmaalet er nu bragt til Løsning. Den ærede Indenrigsminister har grebet Sagen an paa en forstandig og forretningsmæssig Maade; han har skaaret tværs igennem hele Vævet af Hindringer og Intriger og besluttet sig til at foreslaa, at de jydsk Selskaber skulle ved deres Koncessioner stilles paa lignende Maade som Selskaberne paa Øerne. Dette Standpunkt har Finansudvalget fuldstændig billiget og sluttet sig til. Følgen heraf for Staten bliver da den, at vi fritages for Udgiften til en stor Del af de paa Finansloven foreslaaede Anlæg, navnlig dem, der tilsigte at betjene den lokale Trafik i Jylland. Det drejer sig her om Nedsættelser til et samlet Beløb af 540,000 Kr. Heri er dog til lige indbefattet et betydeligt Beløb til projekterede Ledninger paa Fyn, hvilke ud fra de samme Betragtninger om Forholdet mellem Selskaberne og Staten ligeledes kunne spares. Dette stemmer ogsaa med Fynboernes egne Ønsker, og vi staa her i det meget sjældne Tilfælde at kunne gøre Folk lykkelige ved at lade Staten beholde sine Penge. — Naar der nu træffes denne Ordning for de jydsk Telefonselskabs Vedkommende, skal jeg ikke tilbageholde den Udtalelse, at det selvfølgelig sker under den Forudsætning, at Selskaberne opfylde de Fordringer, som med Rette kunne stilles til dem. Telefonkoncessionerne indeholde en saa vidt gaaende Myndighed for Administrationen til at paalægge Selskaberne, hvad der er nødvendigt af Hensyn til Publikums Tary, at der deri er al mulig Garanti for, at Koncessionerne ikke, medmindre Staten ser igennem Fingre dermed, kunne medføre, at Publikums berettigede Krav tilsidesættes. Det er en Selvfølge, at det vil blive nødvendigt at foretage meget betydelige Udvidelser og ny Anlæg, for at Selskaberne kunne besørge Telefontrafikken i Jylland paa tilbørlig Maade. Jeg er overbevist om, at den ærede Minister ikke vil undlade at føre Tilsyn med, at alt, hvad der i saa Henseende med Rette kan fordres, ogsaa bliver opfyldt.

K. M. Klausen: Jeg har i tidligere Aar ved Finanslovens 3dje Behandling stillet Ændringsforslag vedrørende Statsarbejderne under Finansministeriet, saaledes at jeg har stillet dette store og vigtige Spørgsmaal som en eneste Ændring og stillet Forslaget under Finansministeriet. Men man har fra forskellig Side indvendt mod denne Fremgangsmaade, at der derved blev fastslaaet Lønninger for Arbejdere, der kom til at gælde som Normalløn for hele Landet, og det kunde ikke være rigtigt, fordi Lønningerne ere forskellige i de forskellige Egne, og det burde man tage Hensyn til. Jeg har derfor i Aar foretrukket at gaa en anden Vej og stille en Række Ændringer, for at den Lønning, som Staten betaler, kan komme i bedre Overensstemmelse med de Lønninger, der betales paa de forskellige Steder omkring i Landet. Med Hensyn til den første Ændring, jeg har stillet, vedrører den Snekastningsarbejderne. Udvalgets ærede Ordfører — og hans Bemærkning gælder for øvrigt ogsaa de andre Ændringsforslag vedrørende Arbejdet ved Statsbanerne — fandt denne Ændring i og for sig overflødig, idet Ministeren allerede havde en saadan Bemyndigelse til at betale den Løn, som er den gængse rundt om i Landet for private Arbejdskøbere. Jeg tror næppe, at Ændringen kan siges at være overflødig. Jeg ved ikke, om der nogen Sinde er givet de forskellige Ministre en saadan Bemyndigelse. I hvert Fald har det vist sig, at Ministrene ikke gøre Brug deraf, hvis de have en saadan. Der kan derfor netop være god Grund til at stille en Ændring af denne Ordlyd. Der er nemlig al Grund til at opfordre Ministeren til at yde Lønninger, som staa i rimeligt Forhold til, hvad private Arbejdsgivere betale. Jeg vil derfor anmode Tingets Medlemmer om at stemme for disse Lønninger. Gør man det ikke, paatager man sig et Medansvar for de Sultelønninger, som Staten nu i mange Tilfælde byder, naar man Aar efter Aar, vel vidende om, hvorledes Staten løner sine Arbejdere, alligevel ikke vil røre en Finger for at forbedre deres Løn. Naar vi derimod vedtage denne Ændring, vil Folketinget altid kunne lægge Ansvaret over paa Ministeriet, som det, der er den eneste ansvarlige for saadanne Lønninger.

Med Hensyn til Snekastningsarbejdet vide vi alle sammen, hvorledes Staten sidste Vinter rundt om i Landet har tinget med Arbejderne for at faa dette Arbejde udført. Det almindelige er, at Sta-